

TERHES ÁLMOK GYÖTÖRNEK

-= Egy demonológus utolsó gondolatai -=

Terhes álmok gyötörnek.
Álmok az istenekről, álmok az emberekről.
Álmok a démonokról és álmok a teremtett világról.
Kínzó, valószerű álmok.
Nem, ez nem az őrület kezdete. Ez már a vége. A nyugalmat hozó feledés oly közeli,
és mégis elérhetetlennek tűnő. Vagy csak az álmok akarják, hogy annak tűnjön? Hasogat
fejem.

Álmok.
Mily ostoba megfogalmazás is ez! Dehogy illúzió! A lelkembe maró tudás pillanatképei
mindarról, amit látnom kellett. Kellett? Igen, azt hiszem. Csak ez az átkozott fejfájás ne
lenne! De tudom, hogy lennie kell: *én* akartam így.

"...A vádlottat a Szentszék által rám ruházott hatalmamnál fogva..."

Az emberek ostobán bámulnak rám. Nem tudnak semmit, bár ennek ellenkezőjéről vannak meggyőződve. A tudás
morzsáit csupán megpillantaniuk lehetett, de már ez is olyan rémületet oltott szívükbe, hogy szűkölve dörzsölik
szemüket!

Nekem ez a lehetőség nem adatott meg! Torkomon már több évtizede végighullottak a tudásfalatok, mégis máig
égetik belsőm! Ezért is vagyok itt.

Fáj a fejem. Koponyám belsejében Axis karistol, őrzi emlékeimet. Érzi az elkerülhetlent, de küzd még ellene. Én
már nem. Nincs értelme.

A felejtés fátyla közeleg.

"...az ellene felhozott vádakban, azaz..."

Beszélnék hozzám. Hiszik, hogy tetteik meghozzák nekik az istenek jóindulatát. Ha
tudnák, amit én! De nem tudják. És ez így van jól.

Én megküzdöttem a magam falatkáiéért! A lelkemet adtam értük! Neeem, ők nem jutnak
hozzá ilyen könnyen, én nem fogok velük megosztani semmit!

A feledés fátyla közeleg.

"...illetve a démonokkal űzött istentelen praktikák vádjában ezennel bűnösnek találtam."

Szólnak hozzám, majd kérdően néznek. Szavaik nem jutnak el tudatomig, de nem is
bánom. Belefáradtam már a kérdésekbe. Elegendem van már mindenből. Csak a feledést
várom.

És a feledés fátyla közeleg.

"A vádlott tehát hallgatásával elismeri istentelen bűneit. Porkoláb! Vezesd a máglyához!"

Lángnyelvek nyaldossák testem. Hatalmammal könnyedén kiolthatnám őket, de nem
teszem. Elegendem van már a képekből. Éhezem a feledést. Axis majd eligazít a Szférák
közt, hatalmas, uszályszerű szárnyain vezetve lelkem a külső síkokra.

A feledés fátyla fojtogat.

Időm lejárt.

Indulok...

*Írta: Dronner
Illusztrációk: Papp Norbert*

